

РЕШЕНИЕ

№ 1217

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10102** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1, вр.чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по искова молба от О. Я. Г. – [ЕГН], от [населено място], ж.к. „М. I“, [жилищен адрес] чрез представител по пълномощие адв. Пл. П. от АК-П., срещу Б. дирекция „Дунавски район“ – [населено място], [улица], с искане за присъждането на обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 207,27 лв., за периода през който неправомерно е било прекратено служебното правоотношение на ищцата от 01.05.2016 г. до 31.10.2016 г., ведно със лихвата за забава в размер на 1 583,88 лв., за периода 01.03.2017 г. до предявяване на иска - 28.02.2020 г., както и ведно със законната лихва за периода от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че със Заповед № 22/11.03.2015 г. на и.д. директор на Б. дирекция за управление на водите на река Д./предходното наименование на басейнова дирекция „Дунавски район“/ е прекратено служебното правоотношение на ищцата на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл. Тази заповед е била отменена с влязло в сила съдебно решение, след което ищцата е била възстановена на предишната ѝ длъжност директор на дирекция „Административни, правни и финансови въпроси“. Ищцата е поискала с писмено заявление да ѝ бъде изплатено шестмесечно обезщетение съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл. за периода 01.05.2016 г. – 31.10.2016 г. Това не е било сторено от ответника, поради което е предявен настоящия иск. В с.з. искът се

поддържа от адв. П., който депозира писмени бележки и претендира присъждането на разноски.

От ответника е постъпил писмен отговор, с който оспорва иска като неоснователен по основание и размер. Твърди се, че исковете по чл.104, ал.1 във вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл и чл.86 ЗЗД са погасени по давност. Посоченият от ищцата срок, за който претендира обезщетение, не е съобразен с изискванията на чл.104, ал.1 ЗДСл. Сочи се, че искът е недоказан по размер. Представя писмени бележки, в които прави възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение. В с.з. ответникът се представлява от юрк. Цв. Х., която поддържа дадения писмен отговор и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение по списък.

Представителят на СГП счита, че исквата претенция е основателна, но не в претендирания от ищцата размер.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

О. Я. е назначена като държавен служител в на Б. дирекция за управление на водите на река Д. /предходното наименование на басейнова дирекция „Дунавски район“/ на 02.02.2005 г. На 01.08.2012 г. е преназначена на длъжност директор на дирекция „Административни, правни и финансови въпроси“ с месечно възнаграждение в размер на 1 180 лв. Със заповед № 22/11.03.2015 г. на и.д. директор на Б. дирекция за управление на водите на река Д. служебното правоотношение на ищцата е прекратено на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл. Тази заповед е била отменена с влязло в сила решение № 447/21.10.2015 г., постановено по адм.д. № 260/2015 г. по описа на Плевенския административен съд, оставено в сила с Решение № 2588/01.03.2017 г. по адм.д. № 13761/2015 г. на ВАС – V отделение. Въз основа на съдебния акт ищцата е била възстановена на предишната ѝ длъжност. Със заявления, вх.№ 3724/05.10.2017 г. и вх.№ 2290/14.03.2018 г. до директора на БДДР-П. ищцата е поискала да ѝ бъде изплатено шестмесечно обезщетение съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл. за периода 01.05.2016 г. – 31.10.2016 г. Към настоящия момент такова обезщетение не е изплатено.

По делото са представени и приети като доказателства: Справка от регистъра за осигурените лица към 08.06.2020 г. и извлечение от счетоводната система на ответника за платени осигуровки; Служебна книжка на ищцата № 1224/2004 г.; Справка от ТП на НОИ-П.; Справка от ТД на НАП –Велико Т. за актуалните трудови договори.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите - Б. дирекция „Дунавски район“ – [населено място]. След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира иска за частично основателен.

Обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение, са регламентирани в Глава шеста на ЗДСл. Съгласно чл. 104, ал. 1 когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде

отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата е отменена с влязло в сила съдебно решение, т.е. изпълнени са предпоставките на чл.104, ал.1, изр. първо от ЗДСл. Следователно на същата се дължи обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба, но не за повече от шест месеца. Това обезщетение се определя на базата на основната месечна заплата на държавния служител към момента на признаване на уволнението за незаконно. Няма спор между страните, че тази основна месечна заплата е в размер на 1180 лв.

От доказателствата по делото се установява, че през исковия период – 01.05.2016 г. – 31.10.2016 г. О. Я. не е заемала друга държавна служба.

Съгласно чл.104, ал.1, изр. второ ЗДСл когато уволненият държавен служител е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата между основната месечна заплата към момента на признаване уволнението за незаконно и полученото трудово възнаграждение. Видно от представената справка от персоналният регистър на НОИ през исковия период ищцата е получавала възнаграждение по трудови договори както следва: месец май 2016 г. – от [фирма] е получила трудово възнаграждение в размер на 118,42 лв. и от [фирма] – 380,86 лв. или общо 499,28 лв.; за м. юни 2016 г. - от [фирма] - 519 лв.; за м. юли 2016 г. – от [фирма] – 524,25 лв.; за м. август 2016 г. - от [фирма] - 338,10 лв.; за м. септември 2016 г. – няма данни да е получавала възнаграждение; за м. октомври 2016 г. – от „ЧЕЗ Разпределение България“ – 55,04 лв. Така полученото възнаграждение по трудови договори следва да се извади от основната заплата на държавния служител – 1180 лв. в резултат на което дължимото обезщетение е както следва: м. май 2016 г. - 680,72 лв.; м. юни 2016 г. – 661 лв.; м. юли 2016 г. – 655,75 лв.; м. август 2016 г. – 841,90 лв.; м. септември 2016 г. – 1180 лв. и м. октомври 2016 г. - 1124,96 лв. или общо за целия исков период- 5 144,33 лв.

Неоснователно е възражението на ответника за изтекла погасителна давност. Съгласно чл.125 ЗДСл имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок. Този срок обаче не тече от датата на издаване заповедта за прекратяване служебното правоотношение, както поддържа процесуалния представител на ответника. Визираната в закона тригодишна давност започва да тече от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което уволнението е признато за незаконно. В настоящия случай решение № 447/21.10.2015 г. постановено по адм.д. № 260/2015 г. по описа на Плевенския административен съд е влязло в сила на 01.03.2017 г., а исковата молба е подадена на 28.02.2020 г., т.е. преди изтичането на предвидения давностен срок.

Следователно размерът на дължимото обезщетение в настоящия случай следва да се намали с 62.94 лв. или исковата претенция е основателна до размер на 5144.33лв.

По отношение на искането за присъждане на лихви за забава съдът взе предвид

следното: Началният момент на забавата е посочен в т.4 на ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, постановено по т. д. № 3/2004 г. Съгласно това решение мораторната лихва върху присъдената сума може да се претендира от влизане в сила на съдебното решение, с което е отменен като незаконосъобразен или унищожаем административният акт поради незаконосъобразно уволнение. В настоящия случай решение № 447/21.10.2015 г. постановено по адм.д. № 260/2015 г. по описа на Административен съд Плевен влиза в сила на 01.03.2017 г., от която дата следва да бъде присъдена претендираната лихва за забава. Следователно върху така установената главница от 5 144,33 лв. на ищцата следва да бъде присъдена лихва за забава в размер на 1 564,86 лв. за периода от 01.03.2017 г. до предявяване на исковата молба – 28.02.2020 г, като иска се отхвърли за горницата от 19.02 лева до претендираната сума от 1583.88 лева.

Основателността на главния иск обуславя основателност и на акцесорната претенция на ищеца за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 5 144,33 лв лева, за периода от датата на предявяване на иска в съда (28.02.2020 г.) до окончателното изплащане на задължението (в какъвто смисъл е трайната съдебна практика на ВАС).

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски.

Ищцата не е представила списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателно е искането на ищцата за присъждане на сторените в производството разноски за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение. Ищцата претендира присъждане на разноски в общ размер от 1510,00 лева, в т.ч. 10,00 лева – заплатена държавна такса и 1500,00 лева – адвокатско възнаграждение по приложения договор за правна защита и съдействие № 3270/27.02.2020 г. (л. 7 от адм.д. № 253/2020г. на АС Плевен), срещу която претенция ответникът несвоевременно е заявил възражение за прекомерност, предвид че същото не е направено до приключване на устните състезания по делото в открито съдебно заседание на 03.02.2021г., а едва с представените писмени бележки.

На ищцата следва да се присъдят разноски по делото в общ размер на 1491.74лв.

Ответника е представил списък с разноски и претендира юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи по реда на чл.24 от Наредбата за правната помощ в минимален размер -100лв. На ответника следва да се присъдят разноски 1.26лв. за юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част на иска – 62.94лв.

Или по компенсация Б. дирекция „Дунавски район“ – [населено място], следва да бъде осъдена да заплати на ищцата разноски по делото за настоящата съдебна инстанция в размер на 1490.48 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Б. дирекция „Дунавски район“ – [населено място], [улица] да заплати на

О. Я. Г. – [ЕГН], от [населено място], ж.к. „М. Г“, [жилищен адрес] обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл сумата 5 144,33 /пет хиляди сто четиридесет и четири лева и 33 стотинки/лева, на основание чл.121,ал.1,т.3 във връзка с чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител, представляваща обезщетение за период от 6 месеца за периода от 01.05.2016 г. до 31.10.2016 г., както и лихва за забава в размер на 1 564,86 /хиляда петстотин шестдесет и четири лева и осемдесет и шест стотинки/лева, за периода 01.03.2017 г. до 28.02.2020 г. ,както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 5 144,33 лева, считано от 28.02.2020 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ иска за обезщетение основание чл.121,ал.1,т.3 във връзка с чл.104,ал.1 от Закона за държавния служител, за разликата до пълния размер от 5207,27лева, като неоснователен и недоказан, както и претендираната лихва за забава за периода 01.03.2017 г. до 28.02.2020 г. , в размер на сума 19.02 лева.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Дунавски район“ – [населено място], [улица] да заплати на О. Я. Г. – [ЕГН], от [населено място], ж.к. „М. Г“, [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 1491.74/хиляда четиристотин и деветдесет лева и 74 стотинки/ лева , изчислени по компенсация.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: